Varování - ZHurta

1. Zase padá listí a vzduchem lítá prach.
   Vítr cesty čistí - asi od zklamání.
   To spadaný listí na podrážkách mých snah,
   ještě trochu připomene tvoje přání.

R: Co komu kdo dluží už dávno déšť splách’,
   jenže na jazyku leží příchuť po zklamání.
   Tak co ti ještě svěří, nebo máš strach,
   že tvůj stín nese varování.

2. A pak slyším slova, že vítr cosi šeptá.
   Otáčíš se znova, vstříc setkání.
   Ta nevyřčená slova mám v zádech i když se neptám,
   přicházejí znova bez varování.

R: Co komu kdo dluží už dávno déšť splách’,
   jenže na jazyku leží příchuť po zklamání.
   Přichází často a na nic se neptá,
   ve svých rukách nese varování.

3. Když pak padá listí, vzpomínka se vrací.
   Stopy prý jsou čistší - to mu však nezabrání.
   Vždy když padá listí, padají i slova.
   Slyšet je, chce velký odhodlání.

R: A co komu kdo dluží už dávno déšť splách’,
   jenže na jazyku leží příchuť po zklamání.
   Ve vzduchu visí, že jsi byl lhář,
   proto tvůj stín nese varování.